

- R O M Â N I A -

CURTEA DE APEL BRAȘOV
Secția de Contencios Administrativ
Și Fiscal

DECIZIA NR.

DOSAR NR.

Ședința publică din
Completul compus din :

PREȘEDINTE

- președinte de secție
- judecător
- judecător
- grefier șef secție

Pe rol fiind soluționarea recursurilor declarate de pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov și Direcția Regională Vamală Brașov – în nume propriu și în numele și pe seama Autorității Naționale a Vămilelor București, împotriva sentinței civile nr. pronunțată de Tribunalul Brașov – Secția comercială și de contencios administrativ, în dosarul nr. , având ca obiect anulare act control taxe și impozite.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la pronunțare, se constată lipsa părților

Procedura îndeplinită.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din data de , când părțile prezente au pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din aceea zi, ce face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Instanța, pentru a da posibilitatea părților să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru data de astăzi,

CURTEA :

Asupra recursului de față;

Constată că prin sentința civilă nr. a Tribunalului Brașov s-a admis acțiunea formulată de reclamanta în contradictoriu cu intimatele Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov și Direcția Regională Vamală Brașov. S-a anulat Decizia nr. emisă de DGFP Brașov și procesul-verbal de control nr. întocmit de intimata D.R.V. Brașov.

Pentru a pronunța această soluție, tribunalul a reținut următoarele:

În perioada anilor 2004 – 2005, reclamanta Braşov a importat diferite mărfuri din Bulgaria, prin zona liberă Rouse. Toate mărfurile și actele însoțitoare au fost prezentate Biroului Vamal Braşov, întocmindu-se declarațiile vamale și achitându-se datoriile vamale corespunzătoare.

Urmare unui control vamal ulterior efectuat de Serviciul Supraveghere și Control vamal din cadrul Direcției Regionale Vamale Braşov, prin procesul-verbal de control suplimentare în sumă totală s-au stabilit obligații vamale din care:

– TVA; – taxe vamale; – comision vamal; – dobânzi de întârziere; – majorări de întârziere și – penalități de întârziere aferente diferențelor de taxe vamale, comisionului vamal și TVA.

La stabilirea diferențelor de obligații vamale s-au avut în vedere documentația primită de la autoritatea vamală bulgară, din care reiese că mărfurile importate cu declarațiile vamale în cauză au fost introduse în zona liberă Rouse cu facturi, având valori duble față de valoarea declarată în vamă de către reclamantă, conform facturilor deținute de aceasta.

Pe considerentul că au fost încălcate dispozițiile art. 76, 77 și 78 din Codul vamal al României și ținând cont de prevederile Acordului G.A.T.T., art. VII – 1994, ratificat prin Legea nr. 133/1994, care stipulează că valoarea în vamă a mărfurilor importate va fi valoarea de tranzacție, adică prețul efectiv plătit pentru mărfuri atunci când acestea sunt vândute pentru export, au fost recalculat obligațiile vamale în funcție de valorile înscrise în facturile exportatului, stabilindu-se obligațiile fiscale suplimentare, menționate mai sus.

Din interpretarea textelor de lege la care fac referire intimitele, instanța constată că acestea nu au fost încălcate de către reclamantă, astfel că aceasta nu datorează obligațiile fiscale vamale în cauză.

Conform art. 77 din Codul vamal aprobat prin legea nr. 141/1997 „procedura de determinare a valorii în vamă este cea prevăzută în Acordul privind aplicarea art. VII al Acordului general pentru tarife și comerț (G.A.T.T.) la care România este parte, ratificat prin Legea nr. 133/1994”.

Potrivit regulilor de evaluare în vamă prevăzute în Acordul G.A.T.T., valoarea în vamă a mărfurilor importate, va fi prețul efectiv plătit sau de plătit.

Cum reclamanta a achitat obligațiile vamale conform valorii în vamă a mărfurilor stabilită prin documentele primite de la exportator, valoarea care a și fost plătită efectiv și înregistrată în propria contabilitate, rezultă că nu a încălcat dispozițiile mai sus menționate, referitoare la determinarea valorii în vamă a mărfurilor importate.

De altfel, cum își întocmește documentele fiscale, și cum își ține contabilitatea exportatorul nu răspunde reclamanta ci acesta, exportatorul, în fața organelor fiscale din propria-i țară.

Nu se poate reține afirmația intimatelor în sensul că valoarea reală mărfurilor este cea înscrisă în facturile furnizorului bulgar, atâta timp cât nu există nici un indiciu concret, referitor la aceasta, valoarea reală putând fi considerată și cea înscrisă în documentele reclamantei, de asemenea acte autentice, pe baza cărora mărfurile au fost înscrise în circuitul comercial.

Față de aceste considerente, reținând că reclamanta cu bună credință a stabilit valoarea în vamă a mărfurilor importate și că a achitat corect taxele vamale corespunzătoare, instanța a admis acțiunea și s-au anulat procesul-verbal de constatare și decizia, contestate în cauză.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov și Direcția Regională Vamală, criticându-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În dezvoltarea motivelor de recurs, D.G.F.P. Brașov arată că: în perioada 2003 – 2005 a importat mărfuri din Bulgaria, introduse prin Vama liberă Rousse, pe baza declarațiilor vamale și a facturilor aferente, dar acestea nu corespundeau valorii reale, conținând prețuri mai mici decât cele înregistrate în evidența contabilă a exportatorului; pentru stabilirea datoriilor vamale se ia în considerare prețul efectiv plătit pentru mărfuri atunci când aceste sunt vămuite pentru export cu destinația țării de import; se aplică art. 1 din Acordul privind aplicarea art. VII G.A.T.T. 1994 și se constata că au fost încălcate prevederile art. 76, 77, 78 din Legea nr. 141/1997. Se reține că la data efectuării importurilor reclamanta a prezentat Biroului vamal documentele întocmite de furnizorul mărfurilor care au însoțit transporturile de marfă pe ruta Bulgaria – România; aceleași documente au stat la baza întocmirii declarațiilor vamale și au fost înregistrate în contabilitatea societății. Consideră că adresa Autorității Vamale din Bulgaria prin care se arată că pentru mărfurile din Bulgaria prin care se arată că pentru mărfurile tranzacționate exportatorul are înregistrată o sumă mare în contabilitate are forța probantă a unui înscris autentic care face dovada deplină până la înscrierea în fals.

Importatorul a prezentat Biroului Vamal Brașov facturile și D.I.V-urile aferente cu o altă valoare decât cea reală, sens în care sunt incidente prevederile art. 40 din HG nr. 1114/2001. El avea obligația de a verifica temeinicia și legalitatea facturilor externe de achiziție. Declarațiile au valoare de declarații pe proprie răspundere. Consideră că s-au calculat corect diferențe de taxe vamale, comision vamal și TVA, precum și accesorii – dobânzi și penalități la acestea.

În drept se invocă prevederile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă.

Direcția Regională Vamală Brașov are aceleași argumente în susținerea cererii sale de recurs. Consideră că se aplică art. 77 din Codul vamal și Decretul nr. 183/1999. Apreciază că valoarea în vamă va fi dată de valoarea reală a mărfurilor în conformitate cu art. 2 pct. 7 din Acordul G.A.T.T., opinia sa este în concordanță cu adresa autorității vamale bulgare. Prezumția de bună-credință are un caracter relativ. În acest caz există vina

contestatorului care nu poate susține că a primit facturile de la furnizorul extern fără a ști că acestea cuprind o altă valoare decât cea reală. DIV-ul este o declarație pe propria răspundere. Iar răspunderea pentru exactitatea datelor din DIV-uri și facturi revine în totalitate importatorului contestator. Acesta trebuia să verifice temeinicia și legalitatea facturilor externe la achiziție.

Analizând actele și lucrările dosarului, sentința atacată raportat la motivele de recurs invocate, se constată că ambele recursuri sunt nefondate.

Situația de apt a fost corect reținută atât de instanța de fond cât și de recurente. În perioada anilor 2004 – 2005, a importat din Bulgaria diverse mărfuri. Facturile externe care au însoțit mărfurile au fost prezentate Biroului Vamal Brașov cu ocazia întocmirii declarațiilor vamale și au fost înregistrate în contabilitatea societății.

Reclamantul a achitat obligațiile vamale la valoarea declarată a bunurilor (cea din facturile externe, emise de furnizorul bulgar). Din înscrisuri rezultă că această sumă a fost plătită efectiv exportatorului (a se vedea dispozițiile de plată externe și notele explicative ale intermediarilor bulgari).

Ulterior, s-a descoperit că exportatorul bulgar a emis facturi duble, cele înscrise în contabilitatea proprie având valori mai mari decât cele trimise importatorului român –

Conform regulilor prevăzute în Acordul G.A.T.T. valoarea în vamă a mărfurilor importate este prețul efectiv plătit sau de plătit (valoarea de tranzacție).

Nu există probe în sensul că prețul plătit pe aceste bunuri este altul decât cel din facturile fiscale aferente transportului și prezentate la Biroul vamal Brașov. De asemenea, nu se poate susține (cu dovezi) că valoarea reală a bunurilor este mult mai mare (deci că cea declarată este derizorie).

La dosar sunt depuse în copii și facturi fiscale și declarații vamale emise în limba bulgară și netraduse; adresa invocată nu este depusă la dosar în limba română, deși este invocată de ambele recurente. Atât procesul – verbal de control cât și decizia D.G.F.P. Brașov de respingere a contestației se bazează pe o comunicare a Direcției Supraveghere și Control Vamal – București, în sensul că exportatorul bulgar ar fi înregistrat alte valori în propria contabilitate.

Corect a reținut prima instanță că nu se poate cere importatorului să verifice evidențele contabile ale exportatorului străin. De observat că și Autoritatea vamală Română a trebuit să se adreseze organului similar din Bulgaria pentru a efectua anumite verificări și nu a putut să realizeze acest lucru prin propriile mijloace.

Importatorul răspunde de anumite neregularități pe care le cunoaște și cu diligențe normale le poate cunoaște. Facturile care au însoțit marfa corespundeau din punct de vedere formal, iar prețul era cel plătit (nici vama nu a ridicat obiecțiuni cu privire la facturi).

Ce
sp

ab.
ad.

ser.
ex
nu
efe

pro
uri
ca

Fin
sen
sec

Red.
Dac

Adresa Autorității Vamale Bulgare nu are forță probată absolută. Cele cuprinse în acest răspuns trebuie să se coroboreze și cu alte probe (în speță celelalte înscrisuri).

Într-adevăr, prezumția de bună-credință nu are un caracter absolut, dar ea profită contribuabilului, organul vamal (sau fiscal) trebuie să aducă dovezi pentru a răsturna această prezumție.

Am arătat că nu este suficientă o adresă de la vama bulgară în sensul că exportatorul are înscrise în evidențele contabile o valoare mai mare a exportatorului. Adresa nu este tradusă la dosar; facturile „duble” de asemenea nu sunt arătate, copii după evidențele exportatorului nu există pentru a se efectua comparație.

Față de considerentele arătate, Curtea, în baza art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, raportat la art. 304 pct. 9 și art. 304/1 Cod procedură civilă, urmează să respingă recursurile declarate și să mențină sentința civilă atacată ca temeinică și legală.

Văzând și prevederile art. 274 Cod procedură civilă;

**Pentru aceste motive,
În numele LEGII,
D E C I D E :**

Respinge recursurile declarate de pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov și Direcția Regională Vamală Brașov împotriva sentinței civile nr. _____ pronunțată de Tribunalul Brașov – secția comercială și de contencios administrativ.

Fără cheltuieli de judecată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi,

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

Grefier,

în concediu (semnează) :
PRIM GREFIER

Red.:

Dact.: